

MILJENKO STOJIĆ

KAPLJA

Miljenko Stojić rođen je 1. lipnja 1960. u Dragičini. Pučku školu završio je na Čerinu, a maturirao na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Visokom 1979. Nakon mature stupa u novicijat Hercegovačke franjevačke provincije. Bogoslovje sluša na više učilišta: Zagreb, Sarajevo, Jeruzalem. Za svećenika je zaređen 1987. u Mostaru. Na Papinskom sveučilištu "Antonianum" u Rimu 1991. postiže licencijski iz teologije s područja kršćanska i franjevačka duhovnost. Trenutačno živi i radi u župi Međugoje.

Uz pjesništvo u uzburkanom vremenu ovih posljednjih godina, bavi se i pisanjem eseja. Građu prikuplja kao vojni kapelan diljem naše domovine. Objelodanjuje ih od 1993. do 1995. u Glasu Brotnja, Našim ognjištima, Glasu mira i HVO glasniku.

Do sada objavio:

Sa svetom Klarom (prijevod, 1993.)

Unatoč svemu (pjesme, 1994.)

Pjesma blizini (pjesme, 1995.)

Ta vremena (eseji, 1995.)

Sliku na naslovnoj korici uradila sestra Milena Tomas

ZIRAL — ZAJEDNICA IZDANJA RANJENI LABUD
Knjiga 81

Miljenko Stojić: KAPLJA

Ravnatelj:
Fra Ivan Tolj

Glavni urednik:
Vinko D. Lasić

Urednik:
Krešimir Šego

Recenzenti:
Božidar Petrač
Krešimir Šego

Copyright® ZIRAL

Tisak:

 HERCEGTISAK, Široki Brijeg

Nacionalna i sveučilišna knjižnica, Zagreb
CIP - Katalogizacija u publikaciji
UDK 886. 2-1

STOJIC, Miljenko Mića

Kaplja / Miljenko Stojić - Mostar: Ziral; Zagreb: Ziral,
Glavna podružnica, 1996. - 80 str.; 21 cm
- (Ziral - Zajednica izdanja ranjeni labud; knj. 81)

Stihovi. - Str. 5-7: Proslov/ Božidar Petrač.

ISBN 953-6364-02-6 (Zagreb)

961119061

ISBN 953-6364-02-6

MILJENKO STOJIC

KAPLJA

ZIRAL

Bern—Mostar—Chicago 1997.

PROSLOV

*"zašto nemir čuti, a mogao bi biti dobro u danima
darovanim"*

Šta može ponukati mladog čovjeka da u svojoj dvadesetoj godini spali sve što je napisao, i prekine s pisanjem? Istina, bilo je takvih primjera, pa i slavnih pisaca, koji su pisanje zamijenili nekim drugim poslom, ili se ogrnuli zatorom šutnje. Ima i bilo je onih koji su se iz raznih razloga odricali svojih djela, proglašivši ih, poput Ivana Gundulića, "porodom od tmine". Ne ulazeći u spekulacije o motivima koji su fra Miljenka Stojića nagnali da u dvadesetoj godini spali svoje "rane radove", i zbog kojih se odlučio na desetgodišnju šutnju, zaustavimo časkom naše razmišljanje na poznatoj Maritainovoj misli koliko je teško biti pjesnik i koliko je teško biti kršćanin, te kako je dvostruko teško biti istodobno jedno i drugo; trostruko, pak, teže, vjerojatno, biti je pjesnik i svećenik.

Je li dehumaniziranost umjetnosti, pa i književnosti, potkraj XIX. stoljeća i u našem XX. stoljeću zaista zbunila pisce kršćane, pisce svećenike? Jesu li oni sustali u svojem opiranju posvemašnjoj relativizaciji vrijednosti čovjekova dostojanstva i života, ostavši naposljetku sami u slijepoj ulici svijeta bez odgovora, u labirintu bez izlaza, u zagonetkama bez ikakvih orijentira? U usporedbi s ravnodušjem današnjice mogu li oni računati da bi se njihova riječ uopće mogla čuti, eventualno razumjeti i prihvatiti? Ili uopće vrednovati? Njihov poziv života, obilježen znakom svećeništva, težak je teret odgovornosti, i onaj koji poštuje etiku odgovornosti, ne može tek tako napisati riječ-riječ, naime, može ubiti bolnije od bilo koje vrste oružja.

Osim toga, ovo je vrijeme slike, čak i nasilja slike; pa i nasilja riječi kao izravne posljedice stvarnih, ali žalosnih "primjeraka novinarske faune" (Ortega y Gasset) i različitih lažnih proroštava.

Na hrvatskom prostoru, u uzburkanom i povijesno sudbonosnom vremenu cijele narodne zajednice, fra Miljenko Stojić, nakon desetak godina, ipak se vratio svjetlu riječi, riječi koja proizlazi iz vjere, nade i ljubavi. Prvu zbirku pjesama naslovljuje, opirući se ravnodušnosti i relativizaciji, znakovitom sintagmom *Unatoč svemu*, objavljenu u knjižnici "Naših ognjišta" g. 1994. S polazišta kršćanske i franjevačke duhovnosti, prožeta intimnim, ispovijednim i tražilačkim srsima, ova zbirka neposredan je odjek na ljudska, jobovska, teška pitanja i dramu i katarzu narodne zajednice; iskrena, otvorena i hrabra. Pjesnik otvara vrata i prozore riječima, stihovima i pjesmama, s vjerom da "živjeti ima smisla / samo u sigurnoj nesigurnosti otvorenosti, / sve ostalo je samo strah i varka". Ne će se iz pjesnikovih razmišljanja sumnja posve izgubiti, ali ublažiti će je njegova molitva raspoloživosti. U posebnom ciklusu zbirke pojavljuje se izuzetno vrijedno ispjevana patnja i drama njegova naroda, s antologijskom pjesmom, sačinjenom gotovo šopovskom jednostavnošću, *Molitva iz rova*. U cijeloj je zbirci prisutno novo usadašnjenje umbrijskoga Sirotana i njegove sestre Klare, duh Asiza, nepretenciozne ljudske mudrosti i raspoloživost da se na pitanja koja se pred nas postavljaju nastoji odgovoriti s "da" ili "ne", kako to kazuje Claudel, "jeđnim čistim *da* i zvučnim *ne*".

Na zbirku pjesama *Unatoč svemu* solidno se naslanja zbirka eseja *Ta vremena* (1995.), posvećenih svima koji su se časno borili za domovinu. U tim ogledima Stojić proznom riječi svjedoči etiku odgovornosti, uvijek stavljajući na prvo mjesto zauzeto sudjelovanje u hrvatskoj ratnoj stvarnosti i otklanjanju njezinih teških posljedica. I opet s pouzdanjem, kako govori psalmist, "pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim jer Ti si sa mnom".

Iste godine pojavljuje se druga zbirka *Pjesma blizini*. Čistoćom pjesničke riječi naslonjena je na zapise iz *Tih vremena*, posebno na istoimenu prozni zapis, mali medaljon o jednoj riječi koje je značenje neiscripivo, a jednostavnost gotovo prozima.

Nova zbirka *Kaplja* koja se upravo otvara pred čitateljima, baš kao kap dobrote, ljepote i radosti slazi niz stihove, dozivajući mir i tišinu Međugorja, Križevca i hrvatskih hercegovačkih predjela. U tim pjesmama izostaje jobovski grč, pjesnički je subjekt smiren, "s mirom u ruci", nosi sebe kao dar na dlanu, zna da sve može podnijeti. U Božjem svjetlu sve je izgledno i jednostavno, put usred različitih klanaca lakše se naslućuje i pronalazi. Sa sviješću da se ludošću križa pobjeđuje sama smrt, ma kako bila teška ova *vallis lacrimosa*, nova zbirka Stojićevih pjesama svakako okreće novu stranicu i novo poglavlje u njegovim pjesničkim preokupacijama. U tolikoj sabranosti, radosnoj ozbiljnosti i vjeri ispjevan je ovaj Stojićev kršćanski osobni i hrvatski *blues* s kakvima se u njegovoj dosadašnjoj pjesničko-proznoj riječi nismo susreli.

Lijepo je u poplavi jalovih sricanja i postmodernističkih konstrukcija, u sutonu tisućljeća susresti prirodnu, ljudsku i bogoštovnu riječ. Još ljepši je taj susret, znamo li da se zbiva u neposrednoj blizini velikih mržnji i različitih vrsta nasilja, neizvjesnosti i raznih vrsta strahova. Susret sa Stojićevim pjesmama teško će ostaviti čitatelja ravnodušnim, uđe li u njihovo čitanje s otvorenošću srca i dobronamjernim pogledom. Samo duhovno zapušten čovjek može bez osvrtnja ili s podsmijehom proći ili tašto odmahnuti rukom.

Božidar Petrač

DLANOVE SVOJE OTVARAM

DIJETE SREĆE

Ne znam jesu li iza mene sve moje šume,
ne znam kakvi će me još glasovi progoniti,
znam samo da ćeš me ti čuvati, Gospodine,
čuvati kao što dijete čuva majku, baš tako.

Počesto umišljam sebi da sam hrabar i jak,
a krhak sam, malen, pripadnik onih slabih,
lažem sebi da mogu razumjeti zoru,
a još tada spavam i nigdje me zapravo nema.

Jednostavnost me može osloboditi, znam to.
Želim biti dijete sreće što povazdan se igra,
dok mu se u mislima teška pitanja prelamaju,
ona koja stariji teško razumjeti mogu.

BIJELE KULE

Ja ne tražim svoga Boga i prijatelja,
to on mene traži na svim mjestima i časovima.
Nema me uvijek, putima idem čudnim i teškim,
a tako bolno ima me, u meni, u mojoj duši i očima.

Na meni nježna ruka Božja počiva, iskusio sam to,
toliko puta iz bezizlazja izvela me i pomilovala.
Ni najveći prijatelj to mogao učiniti nije,
tek je gledao i svojih se suza plašio teško.

Znam dobro što je plač, strah i nemoć.
Ali zar je to važno i zar i drugima nije tako?
Putnici smo s različitim teretima i namjerama,
svatko svoj prtljag nosi i pod njim stenje.

Odlučio sam, sagradit ću bijele kule i sreću dovesti,
pit ćemo svu noć do zore pića životna i smjela,
mene ništa slomiti ne može, ma kako to htjelo,
osim, samo za vas u povjerenju, moje nemirne glave.

ZAGLEDAN U ŽIVOT

Gledao sam kroz prozor u grad,
sličio je nekom velikom mravinjaku,
a onda je grad pogledao u mene,
razilo se mojim krvotokom i rasprsnuo:
nanovo sam bio dječak nevino zagledan u život.

Sjećam se, nikada nisam tražio mnogo,
tek toplinu, mogućnost za dubok zdrav smijeh,
zadovoljavao sam se malim stvarima,
tražio u njima njihovu skrivenu dušu,
htio je iznijeti na sunce, na radost svima.

Danas zdravo plačem, otkupljujem svoju povijest,
ma što da se dogodi ja moram biti isti,
obvezuju me na to leptiri što sam ih lovio.
Stoga razgonim svoje teške mutne oblake,
upućujem životu dug prkosan pogled.

MIR U RUCI

Soba mi je nalik na ljekarnu,
knjige uredno poredane, pod očišćen.
Ne znam što to govori o vlasniku,
zaboravio sam školske poučke,
zaplovio u nemirne životne vode.

Ja sam danas kao uzburkano more.

Moj prozor u potkrovlju u nebo gleda,
nema zavjesa, odnos čist, samo staklo smeta,
a tamo gore među zvijezdama moja slika.
Ne znam otkud, ali ona je gore,
kuca na vrata Isusova, vrata prijatelja moga.

Ja danas iščekujem neki znak.

Vrata se otvaraju i moja slika ulazi.
Dugo je nema, ali ja toliko ne marim.
Kao pijesak u pješčani sat u mene mir curi,
skuplja se na dnu srca, na dnu duše, na dnu mene.
Odlazim iz sobe svoju sliku nebu ostavljajući.

Ja okolo hodam s mirom u ruci.

GOSPIN DOLAZAK

Klečali smo svi zajedno u klupama,
a onda su oni, vidioći, istupili naprijed.

Tišina je bila, puna kao šipak zrna,
njihove su se usne živo micale,
radost ih je obasjavala poput ljepote,
netko im je došao u goste, drag i mio.

Ja ništa tog popodneva vidio nisam,
tek sam svoje srce lomio tišinom i mirom,
oblikovavao sam ga u uvjerenje i znamen:
Gospa je tu, a ja mogu biti ako hoću.

Vani je bilo puno ljudi, puno životnih priča,
osjećao sam da ih Gospa sve nježno grli rukama,
znao sam to po titrajima svoga malenoga srca.

USPON NA BRDO UKAZANJA

Hodiš polagano kamenitom stazom,
ćutiš žestinu zemlje pod nogama.
Nigdje nikoga nema, samo ti,
nebo ti se smiješi, blizu ti je.
Godine svoje носиš na svome dlanu,
to je najljepši dar koji možeš darovati,
razumije ga samo Bog i oni puna srca.

U dolini buja život kao mravinjak,
osjećaš ga tek djelićem svoga uma.
Ti si ovdje sa svojim Bogom, svojom Majkom,
dijete si željno znanja i čežnjive topline.
Sve što si dosada postigao premaleno je
za ovaj trenutak sreće, iskru u mraku.
Ne bojiš se, znaš da sve možeš podnijeti,
danas si bio zaista svoj, onaj pravi.
Ostani takav da te ne zgazi ovo ludo vrijeme.

OTVARANJE

Prozor se otvara unutra ili vani,
stvarno to danas ne znam.
Umoran sam, a ne znam od čega.
Novine sam pročitao, završio neke poslove,
muči me to pitanje kamo se otvara prozor
i pitam se jesam li sam,
muči li sve to još koga?

Vjerujte mi, unatoč nadolazećoj dvojbi,
uvjeren sam da ih je još mnogo,
samo ponekad ne čujem dovoljno jasno njihov upit,
ušutjeli su se, sklonili iza izgrađenih zidina
od pijeska, kiše i promašaja.

Nemojte tako, dragi prijatelji,
ali me ne pitajte ni kako.
Poslušajte pjev ptica, gruvanje topova,
miris oslobođene zemlje...
i znat ćete.

PJESNIK I JA

Ja ne znam jesam li pjesnik
i što to znači,
no, ako oni tako kažu
onda moj krik nije bio uzaludan,
čuo ga je netko
u svojoj radosti i u svojoj boli.

Kroz privid raznih stvari
istina se smiješi,
na nama je zadaća ispiti je
kao mlado vino ujesen,
kao nečiji pogled u svome mraku
da bismo se zgrijali,
da bismo se našli.

Kroz noć putuje svjetlo
zagrljeno s tvojim i mojim okom,
pjesma se čuje prepuna slobode,
otvaraju se zatvoreni prozori,
veselje se stvara u trenu.

Jesi li sretan pjesniče
kada u tebi prepoznaju zraku
što mogla bi te,
što mogla bi ih voditi,
jesi li sretan pjesniče
ili tek smiješiš se zbunjeno.

HVATAM PJESMU

Bunovno je započeo moj dan:
trebaš napisati novi ogled za novine,
obaviti razgovor brzoglasom,
spremiti se za predavanje,
trebaš..., trebaš..., trebaš...

Bože moj, što li ja to trebam danas,
osim možda uhvatiti pjesmu u letu,
prepoznati je u vremenu što prolazi,
u djetetu koje nasred ulice plače,
majci i ocu koji život nesebično daju.

Stihovi su teški kao znoj kopača,
mnogo dublji od jasnoće mora,
vole ih svi zanesenjaci,
ljudi hrabri, ljudi ponosni,
svi oni što koracaju koracima ljubavi.

Na postajama kroz koje vlakovi jure
u hladne zimske snježne dane
pjesma se života plete, plete,
niti njene putuju kroz zrak
pred očima što pozorno motre.

Okružje je naše sagorjelo
pod vrelinom krivih htijenja,
samo ga pjesma drugačije skladana
izliječiti i spasiti može.

Hvatam pjesmu u letu, uporno, dugo
ona hvata mene, igrajući se, šaleći se.

RIJEČI

Mrzim telefon, mrzim pisma,
najdraže su mi riječi
izgovorene licem u lice,
kada ih vrijeme obgrli
ostaju ako su bile prave.

MOJA LICA

Ja stotinu lica imam
i stotinu lica ima mene,
jer vjetrovi su mi propuhali dušu,
nagonili me na plač i na smijeh,
pričali mi o mržnji, šaptali o ljubavi.

Dobro se, mislim, snalazim,
ali ipak ponekada, kao iz busije,
iznenada se pojavljuje pitanje
koje sam lice od svih tih ja danas,
koji sam ja onaj pravi?

Teško je pronaći odgovor,
možda sam tek onaj koji snagu ima
sve svoje rastvoriti bedeme
tako da se ti pronadeš u meni,
a ja u tebi?

Kažem, možda!

IMA NEŠTO

Protiče život svojim tokom,
onim uobičajenim, svakidašnjim,
ja ga slušam u sobi, sam.

Ćutim, ima nešto u meni opasno.

Stvarnost se ulijeva u pjesmu,
ja je puštam, nestaje me,
otvaram kovčeg skrivenih stvari.

Ima zaista nešto u meni opasno.

Volim to, ipak, kao dah koji dišem
i ne odgovaram na prigovore
da čuvati se i bdjeti treba.

Ima nešto u meni opasno.

Nikoga ne zovem, barem se tako trudim,
svatko sam dolazi, prepoznaje se
i onda se pretvaramo u pjesmu, u šapat.

I JA SAM SAMO ČOVJEK

Toga dana, uz sjećanje na vlakove
koji drsko odlaze na jug
prkoseći hladnoći moga srca,
toga dana punog topline,
bez obzira na dosadnu kišu,
moju maglovitost i dvojbu,
toga dana saznavao sam
da i ja sam samo čovjek.

Razbili se moji svjetovi,
građeni nekada polagano,
nekada u žurbi, krišom.
Ogoljen sam bio do srži,
one teške točke,
gdje radost i bol miješaju se.
Nove sam stranice
životne knjige pisao,
čuteći dašak vjetra na licu.

Nisam ništa više od vlati trave,
netko me treba zaštititi,
uzeti pod svoje,
treba, jer i ja sam samo čovjek
što zemljom se ovom potuca,
dom je moj daleko,
mnogi putovi do njega vode,
samo sam čovjek,
a teško je to biti.

BLUES ZA SAMOGA SEBE

Anđeli će me jednoga dana prema nebu ponijeti,
krila će im biti lagana, satkana od mojih dobrih djela
(nadam se da ću ih dovoljno sakupiti),
putovat ćemo iznad ove zemlje gledajući je toplo.
Ne znam hoću li pronaći svoju malu Hrvatsku,
ali bit će mi u srcu kao životvorni kucaj.

Zato kada dođe to vrijeme zastavu mi pripremite,
položite je po meni da mi ona bude odvjernikom.
Znam da slab je Bog na nju zbog mnogo razloga.
Poslije pozdrava dostojanstveno je skinite i smotajte,
baš onako kako su radili mnogima ovih godina.
Njihove su namjere duboko i u mom srcu.

Neka se dogodi blues uz usnu harmoniku,
teška je ova dolina suza, znam, ali pobjedljiva.
Uvečer treba znati otpočiniti od dnevne žege,
sjetiti se Galilejca što ribare je svoje poučavao.
Negdje je on tu i sada, skuplja svoje učenike,
samo da mi vrata ne budu zatvorena, prozori zastrti.

NETKO ĆE DOĆI

Upali vatru ako dani su hladni
i nešto te stisklo u grlu,
netko ti drag doći će, čekaj ga.
Možda bude pijan od vina,
izgrižen od droge, razočaran ljudima,
možda bude dobar i slavan, tko zna,
doći će, vatru mu upali.
Gadna su ovo vremena,
jer malo je onih
što ti u dušu zaviriti znaju.

Dopusti sebi biti drugačiji,
zabaci prkosno svoj stari kaput,
ostavi gozbe i prva mjesta,
nije to za te, previše je prazno,
ti čekaj i gledaj, netko će doći,
ljepota nikada sama ostala nije.

LAKU NOĆ, BOŽE

Ležim u mraku sam,
vani kiša ponovno tuče po krovu,
ja tebi Bože želim laku noć.

Dan je moj bio naporan,
stizao sam ga i stizao me,
nismo mogli jedan bez drugoga.

Bilo je i pogrešnih koraka,
molim te zaboravi, budi prijatelj,
znaš dobro da ne mogu sam.

Ne znam hoću li dočekati zoru,
ali ipak ja tebi Bože želim laku noć
toneći u san i čekajući negdje buđenje.

KRHKOST I SNOVI

Čujem ti suze što ih želiš isplakati,
odjekuju u mom srcu, padaju mi na dlan,
čujem ti suze što ti ih ovo vrijeme podari,
dotiču svemir, igraju se sa zvijezdama.

Tko si ti, tko sam ja u ovoj dolini suza,
možda zraka što se pojavila slijepome,
tko si ti, tko sam ja u ovoj dolini radosti,
možda latice ruže što se sebe ne boje?

Kako u krhkosti pronaći bogatstvo,
učiniti da snovi postanu stvarnost,
kako u krhkosti zasinuti snagom,
naći se slobodan u svakome času?

Odgovori su teški, slušam pjev suza,
one me otvaraju, one te otvaraju,
život leži na dlanu kao pospan dragulj,
ne smijem ga raniti, ne smiješ ga raniti.

MOJI DRAGI GOSTI

Davno sam već ovu svoju pjesmu započeo ovako
(još dok sam kao dječak sanjao o moru i ljudima):
u meko južnohrvatsko predvečerje gledam agave,
procvjetale unatoč škrtom ozemlju, pune boje i smijeha,
(sada nastavljam u vremenu današnjem, zašto ne),
ti se vraćaš u svoje uspomene prekrите naslagama godina,
prijateljski i s povjerenjem pripuštaš me u njih,
okolini kamen i zrak mirišu njima, vidim to na tebi,
ja se ne snalazim, čini mi se, baš najbolje,
nastojao sam bio zaboraviti časove saznavanja
što to znači radovati se, što to znači biti pun bola,
a i pitao sam se čime to zaslužih prisustvovati ovome času
kada ti prebireš po dubini svoje tople duše.

Iskreno ti kažem, mnogo bi ti bilo lakše da si poput drugih,
ali kod tebe je tako i nitko ti nije kriv što vidiš zapretane stvari,
izdrži na ovom zraku nabijenom mirisima prošlosti,
izdrži i ne pitaj zašto, brodovi i more to ti neće kazati,
isto tako ni ja dok polako silazimo prema gradu,
pogledaj onaj svjetionik što kroz mrak svjetlost baca,
tek takav on je na radost svima što u njegovoj blizini plove.

Trpak je ovo govor znam, ali drugačije bi bilo šteta,
samo onaj tko putuje sposoban je saznati što je u njemu,
zašto nemir čuti, a mogao bi biti dobro u danima darovanim.
Takve nastojim uvijek lijepo ugostiti kada navrate u moje
siromaštvo,
podijelimo nekoliko trenutaka zajedno i time se bogatimo.

HOD KROZ KIŠU

OBLUTAK

Ljepota razlivena u očima,
pješčana plaža ispranih kamenja,
odavno čekani trenutak se zbiva.

Uzimam jedan oblutak, ispitivački,
moja ga ruka zatim baca daleko,
on poskakuje, poskakuje, naglo nestaje.

Nastupa tišina prekidana pjesmom cvrčaka,
kuće se razlile u dolini, nijedna moja,
stope uranjaju u pijesak, ne okrećem se.

NEKOGA IMATI

Mrvilo nas vrijeme i okolni ljudi,
život smo krali ustrajno, ludo i zanosno,
ništa nam drugo preostalo tada nije
sve je naše bilo daleko, samo smo mi bili blizu.

Kako pustinjski pijesak zaboraviti,
beduinska stada i tabore pune života,
razumije li itko što znači s nekim piti čaj,
s nekim tko te vidi prvi i posljednji put?

Ja nikoga nemam kome sve to ispričati,
možda samo tebi, ako i ti život krasti znadeš,
čuti šapat sreće u buci zvukova, naposljetku
sve to činiti tako da jednostavnim izgleda, a nije.

TEŽINA SLOVA

Poslijepodne izdiše tišinu
dok razmišljam o težini knjiških slova
mjereći ih u svojoj ruci prijateljski,
baš onako kao što ih i slažem.

Primjećujem da im težina nije ista
u tvome i mome odgonetanju,
nazirem ti to u očima i govoru,
iako se ništa bitno ne mijenja.

Ne znam odgovora, osim ako to nije
da različiti se putovi iza ovih slova kriju
i da onda ništa čudno nije što ona
u različitim rukama različito teže.

Mene su krajevi kušali daleki i razni,
borio sam se s njima, neke i ljubio,
sada sam tek pjesnik, možda, ubogi
što drznu se vladati se po svome.

VRATA SU ŠKRIPALA

Škripala su vrata udarana vjetrom,
malo ih zna kada su napravljena,
sada se drže na zahrđalim šarkama,
izbrazdana naličja, raspucana tijela.

Netko je kroz njih nekada ulazio,
pun snova, ljubavi i bola,
netko je iza njih svoj život vodio,
potpuno nalik tvome i mome.

Nestao je taj netko u zoru,
rekli su mi to u seoskoj pivnici,
odveli su ga ljudi crnih lica i duše,
baš kao i sve njegove nešto prije.

Ne znam je li to znalo dvoje mladih,
oni su se zaljubljeno držali za ruke,
vrata su škripala kao glas, kao opomena,
njih dvoje su čvrsto koračali naprijed.

RAĐANJE DOMOVINE

Svećenikova molitva približavala je nebo,
pucnjevi su bili opomena stvarnosti,
jednoga hrvatskoga vojnika spuštali su u grob.

Žena mu u crnom hrabro cjeliva bol,
djeca se svila uz nju poput loze što traži život,
puk potresen, obogaćen mislima zajedništva.

Zastavu su uzeli polagano i s ljubavlju,
u zraku je ostala titrati misao:
to se domovina rađa iz smrti i pepela.

MOLITVA ZA MOJ NAROD

Dotakni narod moj, Gospode, ovih dana,
izliječi ga svojom jakom desnicom,
dugo je lutao pustinjom, teško i bolno,
tragovi su još vidljivi na njemu,
nemoj mu zamjeriti, nemoj ga odbaciti.

Ni meni ne zamjeri kad ti se ovako obraćam,
oba su Zavjeta u meni, i Stari i Novi,
kušam sve pomiriti, lijepo lice izgraditi,
nije to lako, vukovi počesto gladni zavijaju,
ja im ne mogu pripustiti ni sebe, ni svoj narod.

Vjerujem u tvoju mudrost i čisto srce,
ti ćeš znati razumjeti nježne drhtaje hrvatske,
ne dopusti da se ikada ugase, neka svijetle,
bez njih bi glazba ovoga tvoga svijeta bila siromašnija,
biće tvoje tužnije za nestašnog iskrenog prijatelja.

JA NE BIH HTIO

Tih nesretnih svibanjskih dana
i zrak je bio gušen zlom,
kao da četiri godine dosta bilo nije
pucnjeva, krvi, suza i krika.

Pobjednici su krvavo slavili, rekoše pobjedu,
vodili su ljude u redovima, bezobzimo,
nevini djevičanski krajolici postaše stratištima,
ptice zabezeknuto gledahu što se to zbiva
i krilima svojim držahu se za srce
da ne prepukne, da ne iskoči.

Oni što na kugli zemaljskoj preuzeše vlast
od svega su bestidno prali ruke
i stvarali zabludu o pravednosti, o pobjedi.

I mnoga su moja braća i sestre
skončali na Križnom putu, bez suda,
imena im se kasnije spominjati nisu smjela.
Tek u trenucima kućne sigurnosti
(barem se tako mislilo)
govorilo se da su možda i živi,

izgleda da ih je vidio taj i taj
u tom i tom dalekom tuđem gradu.

A njih uporno bilo nije!

Danas je opet svibanj
ili mjesec isti kao on
i opet moja braća i sestre ginu.

Kao i nekada prije pedeset godina
i danas isti bezobrazno peru ruke.

Ja ne bih htio mržnjom kriknuti, Bože.

Slobodom hoću kriknuti,
i postojanošću, i vedrim pogledom
u kojem će se ogledati oni
što su ga sramno izgubili.

Slab sam,
ne daj mi mržnjom kriknuti, Bože,
u ovaj dan svibanjski
ili dan mjeseca što nalik mu je.

SLIKA

Došao si smireno i iznenada
do toga časa: svoje slike na zidu.

Stavili su te u okvir,
a ti si sve okvire razbijao
dok si se za svoju Hrvatsku borio.

Djeca ti kažu da nisi umro,
nego se preselio u vječnost.

Mi smo te se ozbiljno sjećali
dok smo onoga dana stajali u tišini
i prebirali po svojim zaslugama i krivnjama.

Nestalo te kao bljeska, kao oluje, kao...

Uslikali su te ne mnogo prije,
a da za sve ništa nisu znali.

Jedino je Hrvatska znala.

TVOJA RUŽA

Na cesti ruža
crvena kao krv.
Tebe su pronijeli.

Prašina i bat koraka,
molitva i žamor.
Poslijepodne polagano klizi.

Svi su prošli,
nitko se nije sagnuo.
Tvoja je ruža snivala.

SVIJEĆE U NOĆI

Pred bistru hercegovačku noć
upaljene svijeće na humkama gledam.
Čine mi se kao svjetla grada,
samo mirnoga i povučenoga u se.
Vjetar se igra njihovim plamenom,
a iza svakog jedna povijest stoji,
ona opora hercegovačka i hrvatska.
Noć se spušta i tamom obvija sve,
samo svijeće plamte i to jače što je noć gušća.
Prepoznajem da uvijek je tako bilo,
pa i onda kada su nas u rana jutra budili
i vodili u svoje brloge tužne i sive.
Svijeće su tada gorjele u srcima majki,
u srcima svih onih što su znali.
I noć se pretvarala u dan,
a dan u nas.

TRAŽENJE DANA

Lijepa je ta noć bila,
kao izlaženje bosih nogu na kišu,
bolna je ta noć bila,
kao želja za dalekim zvijezdama;
noć spoznavanja svojih granica,
nemoći duha osloboditi se tijela,
noć u kojoj prestaju svi ratovi
i svi se vojnici vraćaju kućama.

Mudro je (nadam se) bilo
u noći teškoj tražiti dan,
znati da ga možeš doseći
samo ako ti to tako hoćeš,
mudro je (nadam se) bilo
ne pripadati sebi,
a opet biti tada
tako pun i cjelovit.

NIJE VRIJEME ZA PLAKANJE

fra Peri

Nedjelja, Jeruzalem obasjan suncem,
ležiš u krevetu na Maslinskoj gori.
Liječnici su rekli da gotovo je.
Gledam u nebo, gledam u ljude,
tko razumije jednoga Hrvata u tjeskobi?
Dovodim ti naše prijatelje, drhtave i dobre.
Ruke su im pune marcipana i cvijeća.
Ne govorimo o težini, vladamo se kao uvijek,
a zrak je pun nemoći, nožem ga možeš rezati.
Projahali su dani kao vitezovi dolinom,
još ih je malo ostalo, svjestan si toga.
Ne trošiš ih plačom, trošiš ih životom,
učiš nas u mutnim danima gledati sunce.
Slušamo te i svatko te razumije na svoj način.
Marcipan se mrvl, daje se, nije vrijeme za plakanje,
putovi nas još daleki čekaju, tebe neće biti,
ostat će spomen na krhkost i nježnost,
spomen na jakost kada stegnu hladni dani.

VRIJEME BOLI

Gledaš se u zrcalo,
slika ti bježi,
zaustavljaš je prstima,
ne želi stati.
Svi su uspjesi prošlost,
sadašnjost je kao magla,
naišlo je vrijeme boli,
ušuljalo se bez pitanja.
Trzaš se kao lav,
želiš iskočiti iz kaveza,
teško je to postići,
znaš da moraš,
na izlazu plamti sloboda.

PISMO

Nešto bih ti povjerilo, onako u povjerenju,
osjećam se umorno ovih zimskih dana.
Ne mogu napisati ni jedan stih,
rečenica se bojim kao uhoda.
Vrijeme prolazi, ja ga nijemo pozdravljam,
srest ćemo se mi još, znam to,
bolje je zato ostati prijatelj i brat.

Ti si možda dobro, možda i nisi.
Oprosti, ja, evo, započeo govorom o sebi.
Svejedno, isti nam je šešir na glavi,
i putovi su nam isti, blatnjavi i svijetli.
Kojima ćemo gaziti, koje li ćemo spominjati?

Ne moraš mi se javljati, nemušt je ovaj govor,
počuj ga samo u tišini svoje sobe.
Možeš to čak kasnije zaboraviti ako hoćeš.
Ako ga čuješ ne javljaj mi o ishodu,
kada se sretnemo sve ćemo znati bez riječi.

STAV

Pitali su me koliko sam knjiga prodao.
Čime da im uzvratim za taj bezobrazluk,
tko ih je naučio da se knjiga može prodati,
zar je ona povrće na nekoj zabačenoj tržnici?

Nemjerljivi su časovi pretraživanja sebe,
baš kao i rast biljke u pustinji,
samo neozbiljan slijepac misli da vidi,
pijan vozač da izvrsno i sigurno vozi.

Osjećaji su krhke niti paučine,
kojima, ipak, pauk neustrašivo klizi,
razlika je samo što ih ne zanimaju žrtve,
već jasnoća, bistrina života i toplog dječjeg oka.

KORAK

Ovih dana meni prijete bijeli bolnički zidovi,
a mladost je moja iskričava i nemirna kao san.

Dobro jutro, ja im velim, pa im se smiješim,
odgovaraju mi zbunjeno, zatvaraju se u se,
neispavani su prolaznik na tramvajskoj postaji.

O ne, nemojte se mene bojati, nosim vam mir,
ništa neću učiniti svjetlima vašim, potrebita su ona.

Prošetat ću do prvog kuta ulice, do svačijeg telefona,
svima koje nazivam svojima izreći ću iste riječi:
sloboda duha se danas kao vruće kestenje nudi.

MOJ USKRS 1996.

Na Veliki četvrtak slučajno sam ušao u nepoznati svijet,
saznao sam koja je to dragocjenost imati zdravo tijelo.

Na Veliki petak ležao sam bespomoćno na postelji,
pomagali su mi dobri poznanici s lijeve i desne strane.

Na Veliku subotu čežljivo sam gledao prema prozoru,
kada ću stati pred njega, kada ću vidjeti proljeće.

Na Uskrs napravio sam prve korake, slatke kao san,
vratilo mi se djetinjstvo, htio sam to kriknuti svima.

Sada, evo, prepoznajem iskazano mi povjerenje,
nastojim ga sačuvati unatoč povremenim oblacima.

ODMORI SE, ODMORI SE

Vani stabla cvjetaju, kao da su snijegom posuta,
 proljeće je prijatelju, rekao bi meni netko drag,
 ali njega nema i ja na postelji ležim.

Tako je, evo, već danima u ovoj prolaznoj sobi,
 tek umivaonik dotičem prstima i znam da dobro je,
 voda nikamo nije pobjegla, pa zašto bi proljeće.

Proći ću ja još ispod hladovitih krošanja stabala,
 igrat ću se s djecom, pričati "ozbiljno" sa starijima,
 a dotle odmori se, odmori se, šapćem neumoljivo sebi.

GOLUB I NEČIJA RUKA

Na prozoru preko puta gledam goluba,
sletio je tu iznenada, pun pokreta i života.
U jednome trenutku okna su se otvorila,
provirila je nečija ruka prosipljući mrvice kruha.
Golub je zobao, zobao, nije se bojao.
Htio sam vidjeti i lice, ali njega nije bilo.
Je li muško, žensko, mlado, staro,
ništa od svega toga unatoč želji nisam znao.
Kao da ni bijelu pticu to nije zanimalo.
Ili možda, ipak, jest?
Znam da došao je i sutra, zacijelo i danas dolazi,
ne znam sve to, ja sam uskoro otišao.

BEZ SUZA, MOLIM TE

Nemoj nikada imati suza za mene, molim te,
već ih je dosta proliveno u ova vremena teška.
Ti se samo hrabro lavlji samosvjesno trzni,
prkosi svim burama i slučajnim prolaznicima.
Što god mi se događalo zajedno ćemo ići,
brat ćemo cvijeće na livadama razasutim.
Poslije toga u hladu ćemo zapjevati pjesmu,
zaboraviti na prošlost kao na paučinu.

Govorim ti sve ovo večeras, jer sam slab,
razne me misli tresu, htjele bi me obuzeti.
Tijelo je nenadano postalo nemoćno i otežalo,
a duh bi htio letjeti, mnogo toga još učiniti.
Lome se nacrti u mojim rukama poput dana uvečer,
a ti svijetliš, ne bih htio da jednostavno zgasneš.
Molim te stoga, poslušaj me, nije važna opravdanost,
neka sve bude tiho, bez suza, kao u najbolja vremena.

KAD ODGOVORA NE ZNAŠ

Bure su zavijale, mrazevi stezali,
nije me bilo briga, krčlo sam svoj put,
vjerovao sam u ljepotu, stisak ruke,
davao se kao zrnovlje šipka,
plemenito, sočno i svjetlo.

Nije me zanimalo tko me primao,
tko li me trebao kao kaplju vode,
ja sam se samo neprestano davao
uz osmijeh, pogled blag i dug,
nalazio sam u tomu toplinu i dubinu,
saznanje da smisla ima ići, samo ići.

Danas sjedim pod krovom neke kuće,
okružen sam knjigama i uspomenama,
onim iz krajeva dalekih i raznih,
muči me pitanje treba li oslobađati ljepotu
ili bdjeti nad njom kao čuvar revan.

Odgovora ne znam, umoran sam pomalo,
ne da mi spavati misao da i primiti znati treba,
tako se postaje rijeka što polako žuri prema uviru
dok vani bure zavijaju i mrazovi neugodni stežu.

ČIJI SU TO SNOVI

I danas sam svoj, kao i jučer,
bez obzira što je tvoj san bio
da moja nova knjiga naslov nosi
"Moje gorčine".

Nemam tu namjeru prebirati po svojoj boli,
to su prošla svršena vremena,
uzvinuti se treba prema hrabrim časima,
zarobiti ih u sebe i nositi, nositi,
do kraja ih pijano ispiti.

A ti kažeš sanjaš "Moje gorčine"!

Bože, tko to sanja?

SUOČENJE

Hotelska soba, vrijeme sasvim nevažno,
pogledom pretražuješ svoj dio pučine.
Ne brine te to, svi oni nisu važni.
Goriš kao šibica kada hoće upaliti vatru,
nešto bi iz tebe vrisnulo, možda dah godina.
Ti ih ustvari ne brojiš, sve su jednake,
razlikuju se samo po tome koliko goriš u njima,
znaš li ih stisnuti čvrsto među lomnim prstima.

Prah si zemlje, znam, koji vjetar može raznijeti,
suosjećam s tobom, ako ti to treba.
Radije ipak sve to zaboravi, bit će ti korisnije,
jer uvijek se za nečim ima žaliti, ili misliti tako.

Pronađi razloge za radost u mislima i molitvama,
čut ćeš tada pjesmu punu života, poslušaj je,
svirat će ti na samo tebi poznatim valovima.

LJEPOTA, IZUSTIH

KAPLJA

Na mom dlanu kaplja počiva,
donijela ju je ova siva kiša,
vrijeme stalo i pozorno motri.

Ona blješti tisućama boja,
dodiruje zjenicu mojih očiju
i spušta se prema srcu.

Potrebno ju je samo čuvati,
nježno se odnositi prema njoj,
možda će još nekada doći.

Krhka je, kao i sva ljepota,
ne smiješ je preplašiti,
ostavi joj vrata otvorena.

Daleki će možda biti tvoji puti,
sjeti je se dok ih budeš kušao,
neka ti bude svjetlo u mraku.

Prepoznaš je kada je ponovno vidiš,
otvorit će ti svoju plemenitu dušu,
bit ćeš tada drugačiji, bit ćeš bolji.

JUTRO

Šalica napola ispijena čaja na noćnom ormariću,
slika je to težnje za životom, za nečim lijepim.
Zbit će se susret, osjeća se to kao dah proljeća,
nešto će se razliti u sadašnjost, u ovo sivo vrijeme.

Telefonska slušalica tek je napola položena,
netko je sigurno zvao, u snove upadao.
Znam da bio je prijatelj, i još nešto više,
bio je ono što hoćeš, stvarnost u znaku privida.

Uljanim morem barka polagano klizi prema odredištu,
a ono je ljubi, rastvara joj se kao školjka s biserom.
Sve je jutros nestvarno, pjesma u velikom stilu,
samo da potraje, da ostane znak, čvrstina i mir.

MOZAIK

Nemaš dovoljno vremena odjedanput naslikati sliku,
naslućuješ samo njezine oblike u krhotinama.
Skupljene su u različitim krajevima i vremenima,
ipak, nit im je ista: one mozaik polagano slažu.

Djelo je to dugotrajno, zahtijeva nježne prste,
dušu ulijeva u oblike prolazne tvari.
Tko to nije kadar ni vječnost razumjeti neće,
nebesko se kroz nas ulijeva u svakodnevnu slabost,
da bi se jednoga dana opet sebi neoštećeno vratilo.

*Mozaik je djelo koje se stvara
u svakodnevnom životu.*

SLIČICA

More se mreškalo, jer mu je hladno bilo,
galebovi su ipak slijetali, ustrajno i smjelo,
na pučini nigdje broda ni ribara bilo nije.

Osjećao sam srce mora, srce svoga tijela,
bili su puni, unatoč svemu, kao cvijet mirisa.

Htio sam da me ovo more zagrli zagrljajem dugim,
htio sam zagrliti ga zagrljajem čistim i bistrim,
svojim zjenicama uliti se u beskraj, u mir.

Možda bi sve bilo drugačije roneći jedno u drugo,
miješajući svoje svjetove kao najljepše igračke.

TEBI JE DANAS ROĐENDAN

Bure se nadvile nad naš mali grad,
kušaju ga, podilaze mu, hrvu se s njim,
a tebi je danas rođendan.

Svijeće pališ, puno ih je u tvojim očima,
tako malo u tvome srcu, pričin su i paučina,
sve je zbilja, a opet nije.

Dalekim morima ponekada plove tvoje misli,
kad drugi ih ne razumiju, tada obično šutiš,
nije sve za svakoga, slijediš poznati glas.

Tebi je danas rođendan, kako lijepo,
znam da zaustavit ćeš bure, da viknut ćeš:
rođendan je svakome dobra srca.

DJEČAK I MARCIPAN

Stajao je dječak nasred ulice
punoj života, ljudi i povijesti,
u rukama je držao marcipan
krhak, nježan i drag.

Gledao ga je kao blago,
dodirivao nježno svojom dušom.

Na dar ga je dobio iznenada
i obradovao mu se kao prijatelju.

Ljudi su prolazili, gurali ga,
ništa nije primjećivao,
bio je u svome svijetu,
negdje tamo daleko, daleko.

Kada se već i noć spuštati stala,
ispunjen ljepotom i dobrotom
rukom je zabacio svoju razbarušenu kosu
i pošao niz ulicu odsutnu i praznu
s marcipanom u drhtavoj ruci.

DUNJA MIRIŠE

Probudiš se u noći mrkloj i kasnoj,
a ono dunja miriše na tvome radnom stolu.

Jednoga si je dana dobio kao poklon s juga,
bez puno misli stavio je ispred sebe i zaboravio.

Množili se sati i dani, dunja je mirisala,
iznenada si je prepoznao i začudio se.

Bila je tu kao stvarnost, pjesma i priča,
nenametljiva u svome dostojanstvu i ljepoti.

Gledao si je punu sunca i tajanstva školjki,
slušao je i govorio joj ponekada o sebi.

Postala ti je djelićem neba u poteškoćama,
opna kojom si omotao svoju nježnu dušu.

Sprijeteljili ste se i znali da malo je potrebno
za biti sretan, za dotaknuti najdublji dio sebe.

BRESKVA

Raspuklo se vani hercegovačko sunce pa žari,
kuća spuštenih zavjesa, puna opipljiva mira,
na sredini stola breskva kao san, kao pozdrav.

Gledam je, prilazim joj i uzimam je nježno,
ona mi šapće o povjetarcu, o studencu,
grizem je polagano, polagano, da se sjedinimo.

POSJET GRADU

Ti imaš svoj grad
slijepljen od komadića uspomena
i bojiš ga se i raduješ mu se,
a on u tebi stoji kao svjetlo
na kutu zabačene ulice.

Koliko je prolaznika prošlo
i ni osvrnulo se nije,
tvoj je grad stajao, strpljivo čekao,
možda se netko obazre,
pokuca na njegova gostoljubiva vrata.

Mene moj grad nije iznevjerio
vičeš u namreškano more i objašnjavaš
da je takvo jer mu je hladno.

Cijenim tvoju samouvjerenost,
tvoj djetinji odrasli pogled,
sa zanimanjem slušam o tvome gradu
i nenadano se pronalazim
da opušteno šetam njegovim ulicama.

SUSRET

Vatra plamti u noći,
boli li drvo njegovo izgaranje,
ili sada tek svoj smisao iskusiše?
Vatra plamti, šutiš pred njom,
onda joj pričaš glasom tihim,
a vrijeme staje i prelijeva se u toplinu.
Vatra plamti, odgovara ti
da ne bojiš se i ne strepiš,
ima uvijek netko tko te čeka.
Vatra plamti kao oslon na rame,
žedan gutljaj vode na studencu,
ruka u nečijoj ruci.

SVEZICE NA DAR

Žute svezice na cipelama imam.
Sa mnom su prošle putove blatnjave,
putove maglovite, putove čiste.
Kupio sam ih odsutno jednoga dana
u prodavaonici za koju me nije bilo briga.

Sada mi daruju svezice probrane boje,
promišljeno, čisto i s brižnošću.

Ja ih primam kao oslonac na putovima budućim.

Neka me opominju kada pravce svoje pogubim,
neka mi bol tišaju kada ja to ne mogu,
neka mi radost uvećavaju kada je vrijeme za to.

UGOĐAJ

Noć je kasna i sve spava,
a nas je naša priča zanimala,
prijateljska, puna žeđi za životom
i ne da nam se našim putovima poći.

Svatko nenametljivo sebe priča,
nudi se kao nehaslikana slika,
a onaj drugi dodaje boju,
oštrinu, svjetlo i punoću.

Dvije neispričane povijesti
susreću jedna drugu,
dunja miriše i blagi pogled Božji
spušta se smiješeći s nebasa.

STVARANJE PJESME

Reče mi tiho da ovim perom
napišem svoju slijedeću pjesmu
i ja je, evo, pišem.

Razmišljam kakav joj oblik dati
i kojim se riječima poigrati
da dobije boju i toplinu.

Odlučujem je ostaviti jednostavnom,
kao kad dvoje prijatelja uz riječi i tišinu
ispijaju polagano kavu u restoranu.

ŠALICA KAVE

Iz kuta dopire glazba koju nisam birao,
ljudi sjede na stolicama razvrstani u svjetove,
ponovno s nekim šalicu kave ispijam.

Priča se kreće ni oko čega važnoga, tek svakidašnjega,
osjećamo je kao milovanje vjetra negdje na obali mora,
gledamo se i razumijemo, a vrijeme smireno klizi kao ulje
što ga je moja majka u mom djetinjstvu donosila iz grada.

Ustajemo, račun smo već platili nestrpljivom vlasniku,
izlazimo u noć topliji za još jedan ljudski susret,
bogatiji za okus riječi što se kušaju među prstima.

SNOW

Vršci prstiju polagano klize,
nježno diram svoje snove,
topli su kao dah jutarnji,
ne želim ih povrijediti.

Dugo su se gnijezdili u meni,
sada traže život, svoje lice,
bez primisli usrećiti me žele,
polagano prijeći u stvarnost.

Snovi moji što vam reći,
ja nikada svoga ništa imao nisam,
vi budite moja najveća svojina,
utoplimo ovaj hladni kolebljivi svijet.

USPOMENE

Puno je uspomena oko mene,
iščupao sam ih iz blata,
umio ih i sada smo prijatelji,
porazgovorimo se, nasmiješimo
i svatko svojim putem odlazi,
one u prošlost, ja u sadašnjost.

PREMA SMIRAJU

Bijeli papir i porculanski labudovi
što plove niz rijeku moju i tvoju,
sažetak je to jedne ljepote i lude hrabrosti.

Još će mnogi listovi, nadam se, biti ispisani,
Bog će nam dati te dane jer nas voli.
Šumit će mnogi vjetrovi, proljeća se rađati,
zime će prolaziti tople i nježne kao ljeto,
nosit će nas ovaj život, a mi ćemo tražiti
preliti se u onaj drugi i zadovoljno reći: Amen!

DOM

Dolje negdje, ispod ovih oblaka, moj je dom,
nježan i jak, prkosan i gostoljubiv kao ljubav.

Zrakoplov plovi, moje misli s njime,
a domaćice su ljubazne, htjele to ili ne,
ljušte se sjećanja, duša se rastvara u cvijet.

Vidio si izloge pune svega i svačega,
natpisi su tajanstveno žmirkali i zvali,
hodao si ulicama europskoga grada,
slušao Europu kako diše,
kako prede kao sita mačka
i čuo sebe kako nijemo vrištiš:
ovo nije moj dom.

Zašto nije, pitale su okolne zgrade,
ti misliš da si drugačiji, možda bolji?
Ovo nije moj dom, uporno si ponavljao,
u mom domu cvjetaju razgovor i mir,
ljudi se susreću uz šalicu kave,
žele jedni drugima dobro.

Pusti snove, prihvati se stvarnosti,
podrugljivo ti odgovaraju trgovi.
Ti, ipak, dostojanstveno hodaš naprijed,

sjećaš se svojih mrtvih, bitaka teških,
odatle kao zraka u cik zore,
uzdiže se toplina i blag odlučan pogled.

Hoćete li što popiti, pita me domaćica zrakoplova,
ne, hvala, odgovaram zbunjeno, a ona se smiješi.
Upravo sam gledao veličinu malenosti svoga doma,
Bog ga je držao na svome sigurnom dlanu,
igrao se s njim i želio mu dobro.

Bilješka o piscu

Miljenko Stojić rođen je 1. lipnja 1960. u Dragičini. Maturirao je na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Visokom. Bogoslovlje je slušao kao član Hercegovačke franjevačke provincije na više domaćih i stranih učilišta. Za svećenika je zaređen 1987. godine u Mostaru. Na papinskom sveučilištu "Antonianum" u Rimu 1991. postiže licencijat iz teologije, specijalnost kršćanska i franjevačka duhovnost. Trenutačno živi i radi u župi Međugorje. Bavi se prevođenjem, pisanjem pjesama, eseja, književnom kritikom i pisanjem stručnih članaka. Član je Društva hrvatskih književnika. Pjesmama je zastupljen u različitim antologijama.

Djela: *Sa svetom Klarom* (prijevod, 1993.), *Unatoč svemu* (pjesme, 1994.), *Ta vremena* (eseji, 1995.), *Pjesma blizini* (pjesme, 1995.), *Diese Zeiten* (prijevod eseja, 1997.) *Čudesni dani* (slikovnica, u tisku), *Moj molitvenik* (slikovnica, u tisku), *Priča o Suzani* (slikovnica, u tisku), *Kraljice mira* (slikovnica, u tisku).

K a z a l o

Proslov (Božidar Petrač)	5
--------------------------------	---

DLANOVE SVOJE OTVARAM

Dijete sreće	11
Bijele kule	12
Zagledan u život	13
Mir u ruci	14
Gospin dolazak	15
Uspón na Brdo ukazanja	16
Otvaranje	17
Pjesnik i ja	18
Hvatam pjesmu	19
Riječi	20
Moja lica	21
Ima nešto	22
I ja sam samo čovjek	23
Blues za samoga sebe	24
Netko će doći	25
Laku noć, Bože	26
Krhkost i snovi	27
Moji dragi gosti	28

HOD KROZ KIŠU

Oblutak	31
Nekoga imati	32
Težina slova	33
Vrata su škripala	34
Rađanje domovine	35
Molitva za moj narod	36
Ja ne bih htio	37
Slika	39
Tvoja ruža	40
Svijeća u noći	41
Traženje dana	42
Nije vrijeme za plakanje	43
Vrijeme boli	44
Pismo	45
Stav	46
Korak	47
Moj Uskrs 1996.	48
Odmori se, odmori se	49

Golub i nečija ruka	50
Bez suza, molim te	51
Kad odgovore ne znaš	52
Čiji su to snovi	53
Suočenje	54

LJEPOTA, IZUSTIH

Kaplja	57
Jutro	58
Mozaik	59
Sličica	60
Tebi je danas rođendan	61
Dječak i marcipan	62
Dunja miriše	63
Breskva	64
Posjet gradu	65
Susret	66
Svezice na dar	67
Ugođaj	68
Stvaranje pjesme	69
Šalica kave	70
Snovi	71
Uspomene	72
Prema smiraju	73
Dom	74
Bilješka o piscu	77

Preda mnoom je treća knjiga pjesama pjesnika Miljenka Stojića, zapravo rukopis za treću knjigu, s naslovom jednostavnim, s naslovom koji svojom svedenošću unaprijed izaziva radoznalost. U vremenima nemirnim, vremenima prepunim suprotnosti, vremenima koja kao da su zaboravila na sklad, pojavljuje se rukopis takva, umirujućega naslova, Kaplja, unaprijed nas dakle ostavljajući zatečenima pred njegovim značenjima.

Zatečeni smo sve dok ne otvorimo stranice rukopisa, dok ne uđemo u pjesnički svijet Miljenka Stojića, njegovu tišinu i preokupiranost svakodnevnim i svakonoćnim snima; i prvo što ćemo spoznati jeste to da je ovu poeziju isanjao "dječak nevino zagledan u život". U toj zagledanosti u život također ćemo pronaći utihnuće, Božju nazočnost i njezinu tajnu u našim svakodnevnim životnim putovanjima, unutarnju sabranost, pitanja pred sobom o - sebi.

Sve se u ovoga pjesnika sabire oko sadašnjosti, od koje nikada ne bježi, ali isto tako on znade uspomene dozvati u sadašnjost, živjeti s njima, "umiti" ih. Naravno, budućnost je već dio sadašnjosti, pa se u jednom te istom trenutku događa cjelokupna povijest- osobe i naroda. Ovo se posve dobro vidi u pjesmama koje su nadahnute stanjem u našoj domovini, stradanjem domovine, pokopima, u vremenima u kojima se vidi kako se "cjeliva bol". Unatoč takvim iskustvima, pjesnik ne želi "mržnjom kriknuti, Bože", on zadržava pravo na ljubav, na pomirbu, on zadržava pravo tragati za onim što je dobro. Stoga i može kazati "Laku noć, Bože" - pomiren sa svijetom oko sebe, s dubokim mirom u sebi.

